

ਮੁਖਵਾਕ ਨੰਬਰ ੧੩੬

[ਆਦਿ ਅੰਗ ੭੪੮]

**ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨਹਿ ਓਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥ ਤਿਨੁ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਾਤੇ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਭਗਤਾ ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧੀ
ਸੰਤਸੰਗਿ ਉਧਰੈ ਜਮੁ ਤਾ ਕੈ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਨੁ ਹਰਿ
ਸਿਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟੈ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ ॥ ਜੇਹਾ ਮਨੋਰਥੁ
ਕਰਿ ਆਰਾਧੇ ਸੋ ਸੰਤਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥੩॥ ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇਤਕ ਬਰਨਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥੪॥੪॥੫੧॥**

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੂਹੀ ਰਾਗਣੀ ਵਿੱਚ ਅੰਕਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨਹਿ ਓਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਸੰਤ ਜੋ ਕੁਝ ਭੀ ਕਰਤਬ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਭ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਹੀ ਕੁਝ ਮਾਨਹਿ=ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਓਇ=ਉਹ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗਿ=ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤੇ=ਤਦਾਕਾਰ, ਭਾਵ ਭਿਜੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ ਤਤਕਾਲ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੪੦੩]

੨. ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵੈ ਦਾਸ ਹਰਿ ਮਾਈ ॥ ਸੋ ਸੋ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੦੨]

੩. ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਤਾ ਭਗਤਨ ਕੀ ਆਨਿ ॥

ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵਹਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋ ਲੇਤਾ ਮਾਨਿ ॥

[ਬਿਲਾਵਲ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੮੧੭]

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬੁੱਧੁ ਤੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਦੀ—ਆਵਾ ਕੱਚਾ ਰਿਹਾ—ਭਾਈ ਬੁੱਧੁ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਘੁਮਿਆਰ ਜਾਤੀ ਦਾ ਸਿੱਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਸੀ। ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਆਏ ਗਏ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਆਵੇ ਲਾਏ ਸਨ। ਇੱਟਾਂ ਵੇਚ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਕਈ ਆਵੇ ਪਿਲੇ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਘਾਟੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਜ਼ਈ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਵਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਲਾ ਕੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚੇ ਆਵੇ ਲਾਏ। ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਟਾਂ ਵੇਚ ਕੇ ਬਾਣੀਏ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਆਵੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁੱਧੁ ਜੀ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਪੂਜ ਕੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਾਰਜ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਾ ਪਵੇ ਤੇ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਨਿਕਲਣ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਖੂਹ 'ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਭੇਟਾ ਰੱਖੀ ਤੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਮੇਵੜੇ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ! ਇਹ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਧਨ ਲਾ ਕੇ ਆਵੇ ਲਾਏ ਹਨ,

ਇਸ ਦਾ ਧਨ ਸਫਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਭਰੇ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ :

ਯਥਾ— **ਕਾਰਜ ਤੋਰਿ ਸਿੱਖ ਹੁਇ ਜਾਇ ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਿਖਯਨ ਕੋ ਮਨ ਲਾਇ ॥੧੫॥**
ਪਾਕ ਈਟਕਾ ਹੋਵਹਿ ਨੀਕੇ ॥ ਕਰਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਜੀ ਕੇ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖੋਂ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਬੁੱਧੁ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਕੇ ਆਵੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੋਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਇੱਟਾ ਵੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਪੱਕੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਛਕਾਵਾਂ। ਘਰੇ ਜਾ ਕੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਬੇਅੰਤ ਗੁਰਸਿਖ-ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਰਬਾਬੀਆਂ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਪੰਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਛਕਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਛੱਕ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ :

ਯਥਾ— **ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਸਭਿ ਸੰਗਤਿ ਆਛੈ ॥ ਏਕ ਸਿਖ ਚਲਿ ਆਯਹੁ ਪਾਛੈ ॥**
ਕਰੀ ਜਾਚਨਾ ਦੇਹੁ ਅਹਾਰੇ ॥ ਗੁਰ ਹਿਤ ਕੀਨਸਿ ਤੈਂ ਤਯਾਰੇ ॥੨੧॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਸਿੱਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਮੰਗਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਬੁੱਧੁ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹੁਣ ਲੰਗਰ ਵਰਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਾ ਦਿੰਦੇ। ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹੱਥ ਸੁੱਚੇ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ! ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਬੁੱਧੁ ਨਾਮੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਾਇਆ ਹੈ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਇਸਦੇ ਆਵੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਨਿਕਲਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਿੱਖ ਦਾ ਕਾਰਜ ਨੇਪਰੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣੀ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੁੱਧੁ! ਤੇਰਾ ਆਵਾ ਕੱਚਾ ਰਹੇਗਾ। ਤੂੰ ਇੱਕ ਭੁੱਖੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਨਹੀਂ ਛਕਾਇਆ।

ਯਥਾ— **ਸੁਨਿ ਸਿਖ ਲੱਖੂ ਉਚ ਉਬਾਰਾ ॥ ਬੁੱਧੁ ਰਹਯੋ ਪਚਾਵਾ ਕਾਰਾ ॥**
ਹੇਰਿ ਛਧਾਤੁਰ ਦਿਯ ਨ ਅਹਾਰਾ ॥ ਨਹਿ ਪਾਕਹਿ ਭਾ ਦੋਸ਼ ਉਦਾਰਾ ॥੨੪॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਬੁੱਧੁ ਨੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਨਵੀਨ ਸਿੱਖ ਆਇਆ ਹੈਂ, ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਮੇਰੇ ਆਵੇ ਦੇ ਪੱਕੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਟਾਅ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਯਥਾ— **ਐਸੋ ਕੰਨ ਜੁ ਬਾਕ ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਕੋ ਕਹਯੋ ਸਦਾ ਸਫਲਾਵੈ ॥**
ਭੋਜਨ ਸਮੈਂ ਨ ਪਹੁੰਚਯੋ ਆਪ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੇ ਹਮ ਦੇਤੋ ਸ੍ਰਾਪ ॥੨੬॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਤੂੰ ਲੇਟ ਆਪ ਆਇਆ ਹੈਂ ਤੇ ਉਲਟਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ :

ਯਥਾ— **ਹਮ ਭੀ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਯ ਮਹਾਨੇ ॥ ਨਹਿ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥**
ਰਹੈ ਪਚਾਵਾ ਕਾਰਾ ਜਾਨਿ ॥ ਇਮ ਕਰਿ ਸਿਖਯ ਕੀਨਿ ਪ੍ਰਸਥਾਨ ॥੨੭॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਬੁੱਧੂ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿੱਲੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ। ਪਿੱਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਗਿਆ ਹਾਂ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਤੋਂ ਕੱਚੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਦੇਰ ਖੜਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਨਫਾ ਮੂਲ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਗਈ, ਲਏ ਹੋਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਫਿਕਰ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਕੇ ਖਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਧੀਰਜ ਧਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਕਹੀ ਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ! ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਧਾਰ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਵੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਛਕਾਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਮੇਰਾ ਆਵਾ ਕੱਚਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਮੂਲ ਨਫਾ ਸਭ ਰੁੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਦਾ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਭੁੱਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਦੋਸ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ? ਸੁਣ ਕੇ ਬੁੱਧੂ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ! ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਸਿੱਖ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਲੰਗਰ ਵਰਤੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਸਤਾਨਾ ਜਿਹਾ ਸਿੱਖ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਗਤ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਲੰਗਰ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤੇ ਉਸਨੇ ਹੀ ਆਵਾ ਕੱਚਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਹਫਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬਚਨ ਸਫਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਰਾਪ ਦਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਤੁਰਤ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਲੱਭਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਲੱਭਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਬੁੱਧੂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਝੁਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਭਾਈ ਬੁੱਧੂ! ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਭੁੱਖੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਨਹੀਂ ਛਕਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬਚਨ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬਚਨ ਬਦਲਣ ਦਾ ਬਲ ਨਹੀਂ।

ਯਥਾ— ਗੁਰ ਸਿਖਯਨ ਕੇ ਬਾਕ ਅਚਲ ਹੈਂ ॥ ਕਰੋਂ ਹਟਾਵਨਿ ਨਹਿੰ ਮਮ ਬਲ ਹੈ ॥
ਮੋਹਿ ਕਹੇ ਕੋ ਸਿਖਯ ਹਟਾਵੈ ॥ ਤਿਨ ਕਹਿਬੋ ਕੋਨ ਮਿਟਾਵੈ ॥੪੦॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਜੋ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਵਾਸਤੇ ਅਹਾਰ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਾਲੀ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਨੂੰ ਜੋ ਮੰਨੇਗਾ, ਉਸਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਗੁਰਸਿਖ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਭੈ ਰਖਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇੱਟਾਂ ਤਾਂ ਕੱਚੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਕੱਚੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਅ ਵਿਕ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸੌਰ ਜਾਵੇਗਾ।

ਯਥਾ— ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਰਹੁ ਕਬਹੁ ਅਸ ਬਾਤਿ ॥ ਸਿਖ ਅਨਾਦਰ ਹੈ ਦੁਖ ਦਾਤਿ ॥
ਕਾਚੀ ਏਂਟ ਪਚਾਵੈ ਜੋਇ ॥ ਬਿਕਹਿੰ ਮੇਲ ਪਾਕੀ ਕੇ ਸੋਇ ॥੪੧॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਤੇਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਵੀ ਉਤਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਨਫਾ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਜਾ ਕੇ ਇੱਟਾਂ ਕੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿੱਲੀਆਂ ਦੇਖ ਕੇ ਪਛਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਧੀਰਜ ਵੀ ਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ

ਝੜੀ ਲੱਗ ਗਈ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਵਾ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਕੰਧ ਢਹਿ ਗਈ। ਸਰਕਾਰੀ ਬੰਦੇ ਇੱਟਾਂ ਲਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਇੱਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਮਿਲਦੀਆਂ। ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਇੱਟਾਂ ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਅ ਮਿਲਣ, ਪਰ ਲੈ ਕੇ ਆਓ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੁੱਧੂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਟਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੁੱਲ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਬੁੱਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੱਕੀਆਂ ਦੇ ਭਾਅ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਸੋ, ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਫੇਰ ਲਿਆ।

ਯਥਾ— **ਸਿਖ ਕੇ ਬਾਕ ਨ ਗੁਰੂ ਮਿਟਾਯੋ ॥ ਅਪਨੋ ਕਹਯੋ ਪ੍ਰਥਮ ਨਿਫਲਾਯੋ ॥**

ਪਾਕੀ ਕੇ ਮੋਲ ਕਾਚ ਬਿਕਾਈ ॥ ਸੁਨਿ ਕੈ ਗੁਰ ਸਿਖਯਨਿ ਸਮੁਦਾਈ ॥੫੦॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਸਿ ੨, ਅੰਸੂ ੪੮]

ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫੁਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਯਥਾ— **ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਭਗਤੁ ਛੁਡਾਵੈ ਬਾਧੈ ਭਗਤੁ ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ ॥**

ਏਕ ਸਮੈ ਮੋ ਕਉ ਗਹਿ ਬਾਧੈ ਤਉ ਫੁਨਿ ਮੋ ਪੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਇ ॥

[ਸਾਰਗ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਅੰਗ ੧੨੫੨]

ਮੇਰੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਨੂੰ ਭਗਤ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਬੰਨ੍ਹੇ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਕੜ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਵੇ ਤਾਂ ਫੁਨਿ=ਪੁਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਕੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਆਪੁਰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਫੜਾਂਗਾ ਅਤੇ ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਾ ਗੰਗਾ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਚੁਕਵਾਂਗਾ। ਆਖਰ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਤੋੜੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਫੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਤ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਤਬ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਨ੍ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਾਤੇ ॥੧॥

ਜਿਨ੍=ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ=ਫੜੇ ਹਨ, ਵਾ—ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਪਰਾਤੇ=ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ, ਤਿਨ੍=ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਭਾ=ਵਡਿਆਈ ਸਭਨੀ=ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਥਾਈ=ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰਾ ॥**

ਓਨਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹੋਈ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੬੩੮]

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ=ਭਾਈ! ਹਰਿ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਜੇਵਡ=ਜਿੱਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧੇਰਾ ਕੱਟ ਕੇ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਐਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਫੁਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਯਥਾ— **ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਕੇ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰ ॥**

ਸਭ ਤੇ ਉਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰ ॥

[ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੯੨੯]

ਭਗਤਾ ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜਲਿ=ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਥਲਿ=ਖੁਸ਼ਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਮਹੀ=ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਲਿ=ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਹੈ।

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਸੰਤਸੰਗਿ ਉਧਰੈ ਜਮੁ ਤਾ ਕੈ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾਂ ਅਪ੍ਰਾਧੀ=ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਉਧਰੈ=ਤਰ ਗਏ ਤੇ ਜਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਯਥਾ— ੧. ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੬੬]

੨. ਜਹ ਸਾਧੁ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਨਾਨਕ ਨੀਤ ॥

ਣਾ ਹਉ ਣਾ ਤੂੰ ਣਹ ਛੁਟਹਿ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਈਅਹੁ ਦੁਤ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੫੬]

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੨॥

ਜਿਹੜਾ ਜੀਵ ਜਨਮਾਂ-ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਣਿ=ਲਿਆ ਕੇ ਸਤਿ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ ॥

[ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੭੪੯]

ਸੰਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੀ ਸਰਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ। ਆਮ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਸਤੂ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜੀਵ ਉਥੇ ਹੀ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਜੁੜ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਫਰਤ ਹੈ। ਸੋ, ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਗਲਤ ਥਾਂਵਾਂ ਮਾਇਆ, ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟੈ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ ॥

ਜੋ=ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੰਤ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ, ਪੰਜ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭਰਮ, ਸੱਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਡਰ ਕਾਟੈ=ਕੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲ ਭਰਮ ਨੂੰ ਕਟਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀਚਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਭਰਮ ਨੂੰ ਕਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਜ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭਰਮ — ਭੇਦ ਭਰਮ ਕਰਤ੍ਰਿਕ ਭਰਮ ਪੁਨਿ ਸੰਗ ਭਰਮ ਵਿਕਾਰ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਇਤਰ ਜਗ ਸਤਯਕੁ ਪਾਂਚੋ ਭਰਮ ਸੰਸਾਰ ॥
 ਪੰਜੇ ਭਰਮਾਂ ਦੀ ਨਵ੍ਰਿਤੀ — ਬਿੰਬ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਲੋਹ ਸਫਟਕ ਘਟਾਕਾਸ ਗੁਣ ਮਾਰ ॥
 ਕਨਕ ਕੁੰਡਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੇ ਪਾਂਚੋ ਭਰਮ ਨਿਵਾਰ ॥
 ਸੱਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਡਰ — ਯਹ ਭੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੈ ਜਨਮ ਬੇਦਨਾ ਜਾਤ ॥
 ਅਨ ਰਖਿਆ ਅਰ ਗੁਪਤ ਭੈ ਅਕਸ ਮਾਤਰ ਹੈ ਸਾਤ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦੇ ਭਰਮ ਅਤੇ ਡਰ ਦੀ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਹਾ ਮਨੋਰਥੁ ਕਰਿ ਆਰਾਧੇ ਸੋ ਸੰਤਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਮਨੋਰਥੁ=ਸੰਕਲਪ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਧੇ=ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੋ=ਓਹੀ ਫਲ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪਾਵੈ=ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੋ ਮਾਰੈ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਰੈ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੬੬]

੨. ਮਨਸਾ ਧਾਰਿ ਜੋ ਘਰ ਤੇ ਆਵੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਆਸ ਮਨੋਰਥੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਵੈ ਭੇਟਤ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ਜੀਉ ॥

[ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੦੩]

ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇਤਕ ਬਰਨਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ॥

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ=ਵਡਿਆਈ ਮੈਂ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਬਰਨਉ=ਕਥਨ ਕਰਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਣੇ=ਭਾ ਗਏ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੯੩]

੨. ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਓਇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ ॥

[ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੨੯੫]

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥੪॥੪॥੫੧॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੇਟਿਆ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ=ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਾਣੇ=ਨਿ+ਕਾਣੇ=ਕਾਣੇ=ਕਨੌੜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਉਹ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਮੁਖਵਾਕ ਨੰਬਰ ੧੩੭

[ਆਦਿ ਅੰਗ ੭੪੯]

**ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਦੁਖੁ ਕੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ
ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਮਰਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕਾ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ॥
ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਤੇਰੈ ਗੰਗਿ ਰਾਤੇ
ਸੁਆਮੀ ਤਿਨੁ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥ ਤੇਰੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਿਲਾਸਾ ॥੨॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਨਿ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹਿ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਭਰਵਾਸੈ ਪੰਚ
ਦੁਸਟ ਲੈ ਸਾਧਹਿ ॥੩॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥ ਸਭ
ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ॥੪॥੧੦॥੫੭॥**

ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਥਾਨਕਾ—ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੁਹੀ ਰਾਗਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਲੋਂ ਹੋਈ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ :

ਸਾਖੀ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ, ਜੋ ਅਤਿਅੰਤ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁਤ ਫੈਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੱਤਕ ਵਿੱਚ ਸੰਮਤ ੧੬੬੧ ਬਿ: ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਸ਼ਾਹੀ ਖੱਤਰੀ (ਰਹੋਲੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲਾ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੌਕਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵਸਦਾ ਸੀ) ਉਸਦੇ ਭੇਜੇ ਨਾਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਨਾਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ-ਘਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੁਜਸ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਤੇ ਰੋਣਕ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰ ਗਏ ਤੇ ਏਹੋ ਗੱਲ ਚੰਦੂ ਨੂੰ ਜਾ ਦੱਸੀ। ਚੰਦੂ ਨੇ ਕੁੜਮਾਈ ਦਾ ਸ਼ਗਨ ਤੋਰਨ ਸਮੇਂ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਏਹ ਗੱਲ ਆਖੀ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਇੱਟ ਮੋਰੀ ਨੂੰ ਲਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਹੱਛਾ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਤਾਂ ਕਹਾਏਗੀ (ਹੋਣਹਾਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ)। ਏਹ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲਾ ਕੁਬੋਲ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮੰਨਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਲਿਖ ਭੇਜੀ ਕਿ ਏਸ ਪਾਪੀ ਦਾ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ। ਏਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਮੋਰੀ ਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਏਹ ਚਿੱਠੀ ਅਤੇ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੇ ਲਾਗੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਚੰਦੂ ਦਾ ਸਾਕ ਨਾ ਲਿਆ। ਏਸ ਤੋਂ ਚੰਦੂ ਆਪਣੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਤੇ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਵੈਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਏਹ ਸੁਣ ਕੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਘਰ ਘਿਉ ਦੇ ਦੀਵੇ ਬਲ ਗਏ। ਤੇ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਵੀ ਉਦੋਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੋ, ਪ੍ਰਿਥੀਆ ਭੀ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਾਕਮ ਸੁਲੱਬੀ ਖਾਂ, ਜੋ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਸੀ, ਉਹ ਭੀ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਗਈ। ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ ਸਦਾ ਕੁੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥** [ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੬੦੧]

ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਗੁੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇ ਆਮਦਨੀ ਵੰਡਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਜੋ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣੇ ਪਰ ਖ਼ਾਰਜ ਤਾਂ ਨਾ ਹੋਈ, ਪਰ ਦੋ ਪਿੰਡ

ਅਹੋਰ ਪਿੰਡ ਤੇ ਦੂਜਾ ਕਦੇਰ ਪਿੰਡ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਿੰਡ ਚੌਂਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਘੇ ਦਾ ਰਕਬਾ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਨਤ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ ਕਦੇ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ, ਦਾ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਲਈ ਇਹ ਝਗੜਾ ਮੁਕਵਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਲੋਧਰ ਦਾ ਰੋਗ ਹਟਿਆ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਚੱਕ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਬਹੁਤੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮਿਲ ਗਏ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਫੇਰ ਭੀ ਸਬਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦੀ ਇਸਤਰੀ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਗੀਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀ ਭੀ ਮਿਲ ਗਈ, ਪਰ ਸਿਖੀ ਸੇਵਕੀ ਤੋਂ ਬਾਝੋਂ ਰਹਿ ਗਏ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਚਾਰਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਸਦਾਏ, ਪਰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਆਇਆ ਸੀ, ਕੁਛ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਚੰਦੂ ਤੇ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਜਦੋਂ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਮਤਬੰਨਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤਰ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਅਧੀ ਸਿੱਖੀ ਸੇਵਕੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜਗਾਂਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਂ ਤਾਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਤੇ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਨੇ ਛਲ ਕਰਕੇ ਵੱਡੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਿਗਰੀ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ। ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਜੋ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦਾ ਲੜਕਾ, ਭਾਵ ਭਤੀਜਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਤੋਰਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਜਾ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਵੰਡਵਾ ਦਿਓ। ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਭੀ ਲੱਭੂ ਵੰਡੇ ਤੇ ਉਧਰ ਜਦ ਸੌ ਸਵਾਰ ਸਮੇਤ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਸਿੱਖੀ ਵੰਡਾਉਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਪਾ ਕੇ ਚੰਦੂ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਨਿਯਤ ਧਾਰ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਬਿੱਧੀ ਚੰਦ, ਕਲਿਆਣਾ, ਸਾਲੋ, ਕੇਦਾਰਾ, ਮੁਕੰਦਾ, ਆਲਾ, ਬਹਿਲੋ, ਭਗਤੂ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਆਦਿਕ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੈਅ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਰਾਇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ :

ਯਥਾ— ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ ਪੜੀ ਚਲਾਵਉ ॥ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾ ਦੁਇ ਮਾਨੁਖ ਪਹੁਚਾਵਉ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ ਕਿਛੁ ਕਰਉ ਉਪਾਇਆ ॥ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

[ਆਸਾ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੩੭੧]

ਇਹ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ—(੧) ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਜਾਏ। (੨) ਤੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ। ਚਿੱਠੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦੇ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। (੩) ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਅ ਲਈ ਸੁਲਹੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਉਪਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰਾਇ ਸੁਣੀ ਤੇ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਾਇ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਛੱਡ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਧਿਆਓ, ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਐਸੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਜਦੋਂ ਬਿਆਸਾ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਜਲੰਦਰ ਦੇ ਸਈਅਦ ਸਹਨ ਅਲੀ ਖ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਮੰਗੀ, ਜੋ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਸ ਵੱਲ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਈਅਦ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢੀ। ਉਸ ਨੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਦੇ ਧੌਣ 'ਤੇ ਮਾਰੀ ਕਿ ਸਿਰ ਲਾਹ ਸੁਟਿਆ। ਤੇ ਆਪ ਦੌੜ ਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਸਰਦਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਫ਼ੌਜ ਸਾਰੀ ਦੌੜ ਗਈ। ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਨੇ ਇਹ ਹਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਰੌਂਦਾ ਹੋਇਆ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਪਾਸ ਲਾਹੌਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਬੜੇ ਬੜੇ ਧਾੜਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਪਖੀ ਸਮਝ ਕੇ ਤੇਰੇ ਭਤੀਜੇ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਰਵਾ ਦਿੱਤਾ

ਹੈ। ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਨੂੰ ਭਤੀਜੇ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਬੜਾ ਹੀ ਸੱਲ, ਭਾਵ ਦੁਖ ਲੱਗਾ ਤੇ ਬੜੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਅੱਗ 'ਤੇ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਵਾਂਗੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਉਹ ਬੇੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਦਾ ਪੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਅਹੋਰ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਪਾਸ ਜਾ ਉਤਰਿਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਿੱਖ ਘਬਰਾਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੁਲਹੀ ਆਪਣੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇਗਾ। ਤੇ ਉਧਰ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਦੋਵੇਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਚਿਤਵਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਵਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਦਾ ਘੋੜਾ ਐਸਾ ਤ੍ਰਬਕਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਛਾਲ ਹੀ ਆਵੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਚੜਿਆ ਤੇ ਦੂਜੀ ਛਾਲ ਘੜਮ ਦੇ ਕੇ ਆਵੇ ਵਿੱਚ ਡਿਗ ਪਿਆ ਤੇ ਜਿਥੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਰੋ ਧੋ ਕੇ ਘਰ ਜਾ ਬੈਠਾ।

ਯਥਾ— ਸੁਲਹੀ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਖੁ ॥

ਸੁਲਹੀ ਕਾ ਹਾਥੁ ਕਹੀ ਨ ਪਹੁਚੈ ਸੁਲਹੀ ਹੋਇ ਮੁਆ ਨਾਪਾਕੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਖਸਮਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਖਾਕੁ ॥

ਮੰਦਾ ਚਿਤਵਤ ਚਿਤਵਤ ਪਚਿਆ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਤਿਨਿ ਦੀਨਾ ਧਾਕੁ ॥੧॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਮੀਤ ਧਨੁ ਕਿਛੁ ਨ ਰਹਿਓ ਸੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਸਭ ਭਾਈ ਸਾਕੁ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਜਨ ਕਾ ਕੀਨੋ ਪੂਰਨ ਵਾਕੁ ॥੨॥੧੮॥੧੦੪॥

[ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੮੨੫]

ਸੋ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸੂਹੀ ਰਾਗਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੁਖਵਾਕ ਹੈ, ਇਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਥੇ ਇਹ ਲੰਮੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਟੀਕੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਹ ਉਥਾਨਕਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ, ਪਰ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇਹ ਉਥਾਨਕਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਥਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਿਆਂ ਮੰਨੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਦੁਖੁ ਕੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ, ਮਾਲਕ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ! ਜਿਸ ਕੇ=ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ=ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤੂੰ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੋ=ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਕੈਸਾ=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਖ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ।

ਯਥਾ— ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

[ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੯੩]

ਜੈਸੇ ਕਿ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਈ।

ਯਥਾ— ੧. ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੁ ਰਖਵਾਰਾ ॥

[ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੮੦੧]

੨. ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਣਾਈ ॥

ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਕਾਰ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਭਾਈ ॥

[ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੮੧੯]

ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਮਰਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥

ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਦਿ=ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾ=ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਰਣਾਂ ਭੀ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਭਾਵ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਤਾਂ ਸ਼ੁਭ ਬਚਨ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਵਾ—ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ

ਰੂਪ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ, ਵਾ—ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਬੋਲਿਨ=ਬਕਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਏਸ ਨੂੰ ਮਰਨਾ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

ਯਥਾ— ੧. ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਹੋਛੀ ਬਾਤਾ ਮਿਲਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਭਰਮ ਧੜਾ ॥

[ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਅੰਗ ੯੨੪]

੨. ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ ਸੂਝਤ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸਤ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ [ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਅੰਗ ੬੩੩]

੩. ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਹਿ ਉਚਰੈ ॥

ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਜਗਤ ਕਉ ਡਹਕੈ ਅਪਨੋ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ॥

[ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੯, ਅੰਗ ੫੩੬]

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕਾ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ=ਰਮੇ ਹੋਏ ਰਾਇ=ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਤੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈਂ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ ਹਨ, ਵਾ—ਤੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁਲਹੀ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੁਹੈ ਅਧਾਰੀ ॥

[ਸੂਹੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੭੪੭]

੨. ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕੋ ਕਾਲ ਨ ਖਾਤੇ ॥

ਰੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਲਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ ॥ [ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੫੨੯]

ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਤੇਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਕਉ=ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਭਉ=ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸੇਵਕ ਦੇ ਨੇਰੇ=ਨੇੜੇ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ਜਮ=ਜਮਦੂਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ।

ਯਥਾ— ੧. ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕਦੇ ਤੁਧੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥

[ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੮੧੮]

੨. ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਫੇਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰੀਐ ॥

ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਸੋ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ॥

[ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੩੨੦]

੩. ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆਲ ॥

[ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੯੮]

ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨੁ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ=ਮਾਲਕ, ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਰੰਗ=ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤੇ=ਭਿਜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਮਣ-ਮਰਣ ਰੂਪ ਦੁਖ ਨਾਸਾ=ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਜੰਮਣ-ਮਰਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਅਨੇਕਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੇ ਜੋਨਿ ਨ ਜੋਵਣਾ ॥

[ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੫੨੩]

੨. ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝੈ ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥

[ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੧, ਅੰਗ ੭੯੬]

੩. ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੨॥

[ਮ: ੩, ਅੰਗ ੧੦੯੪]

੪. ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥

[ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੭੧]

ਤੇਰੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਿਲਾਸਾ ॥੨॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਤੇਰੀ=ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ=ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੇਟੈ=ਮਿਟਾ ਨ=ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਦਿਲਾਸਾ=ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਿਲਾਸਾ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿੱਚ (ਦਿਲਾਸਹ) ਦਿਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ, ਧੀਰਜ।

ਯਥਾ— ਖਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਆਇ ਮਿਲੇ ਭਗਵੰਤ ॥ [ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ, ਅੰਗ ੨੬੧]

ਖਰਾ=ਚੰਗਾ ਦਿਲਾਸਾ=ਧੀਰਜ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮਿਲਿਆ।

ਯਥਾ— ੧. ਜਿਸ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

[ਸੋਦਰ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੧, ਅੰਗ ੯]

੨. ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਦੇਣਹਾਰੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਚਾਹਿ ਸੋਈ ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ [ਬਿਤੀ ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੯੬]

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਨਿ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਿਹਿ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਭਗਤ ਧਿਆਨ ਸਾਧਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਾਧਿਹਿ=ਅਰਾਧਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਰਾਧਨ ਤੇ ਧਿਆਉਣ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਜੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ, ਐਸੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਨੂੰ ਪਾਇਨਿ=ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਿੜ ਕਾਚੀ ॥ [ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧, ਅੰਗ ੫੮੧]

੨. ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥ [ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੧, ਅੰਗ ੧੧੧੦]

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਭਰਵਾਸੈ ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਲੈ ਸਾਧਿਹਿ ॥੩॥

ਜੋ ਤੇਰੀ=ਤੁਹਾਡੀ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਭਰਵਾਸੈ=ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਪੰਚ=ਪੰਜ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਰੂਪ ਦੁਸਟ=ਅਧਮ, ਨੀਚ ਸਾਧਿਹਿ=ਸਾਧ ਲਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਵਸ ਕਰ ਲਏ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥ [ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੬੯]

੨. ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ ਏਕੁ ਗਰੀਬਾ ਰਾਖੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਖੇਦੁ ਕਰਹਿ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਹਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੇ ॥

[ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੦੫]

੩. ਜੀਤਿ ਲਏ ਓਇ ਮਹਾ ਬਿਖਾਈ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਬਾਣੀ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ ਪਾਇਆ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥

[ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੨੦੬]

੪. ਪੰਚ ਮਨਾਏ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ ॥ ਪੰਚ ਵਸਾਏ ਪੰਚ ਗਵਾਏ ॥ [ਆਸਾ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੪੩੦]

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥

ਨਿਮਰਤਾ ਜਨਾਇਕ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਗਿਆਸੂ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਸਾਧਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ=ਖ਼ਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।

ਯਥਾ— ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ਨਾਹਿਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ ਬਿਖਮ ਨਦੀ ਜਾਇ ਤਰਣੀ ॥੨॥

[ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੭੦੨]

ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ।

ਯਥਾ— ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

[ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਅੰਗ ੧੨੯੦]

ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ-ਧਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹੰਗਤਾ ਗਿਆਨ-ਧਿਆਨ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਪਰੋਕਤ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਨਿਰ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਗਿਆਨ-ਧਿਆਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਬਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ :

ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ॥੪॥੧੦॥੫੭॥

ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੌਥੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰੀ ਕਲ=ਇਜ਼ਤ ਰੱਖ ਲਈ ਹੈ। ਅਥਵਾ :—ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਇਸ ਲਈ ਭੀ ਹਨ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨੇ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਮੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ, ਗੁਰੂ ਆਪ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਇਸ ਲਈ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਅੰਗ ੫੯੯]

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ ॥